

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Ing. Venduly Sochorové a Mgr. Karla Černína, Ph.D., ve věci

žalobce: **Mgr. A. H.**

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 3, Brno

za účasti: **1) EG.D, a.s.**
sídlem Lidická 1873/36, Brno

2) CETIN a. s.
sídlem Českomoravská 2510/19, Praha 9

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 10. 2018, č. j. JMK 137947/2018, sp. zn. S-JMK 107122/2018 OÚPSŘ

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Městský úřad Tišnov, odbor územního plánování a stavebního řádu (dále také jen „stavební úřad“), rozhodnutím ze dne 23. 10. 2013, č. j. MUTI 23338/2013, povolil umístění stavby s názvem „Rozšíření distribuční soustavy el. energie NN pro budoucí lokalitu rodinných domů Žďárec, Na Kopci, rozš. NNk, 18 RD, Obec“ podle § 79 a 92 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) - dále jen „stavební zákon“ a dle § 9 vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu (dále jen „vyhláška“). Žalovaný rozhodnutím ze dne 10. 3. 2014, č. j. JMK 5433/2014 zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. Rozhodnutí o umístění stavby tak nabylo právní moci dne 12. 4. 2014/13. 4. 2014, stavba měla být dokončena do 2 let od tohoto dne. Proti tomu žalobce brojil žalobou, kterou následně vzal zpět, usnesením ze dne 22. 9. 2016, č. j. 30 A 37/2014-114 proto zdejší senát řízení zastavil.
2. Na základě žádosti společnosti E.ON Distribuce, a.s. (nyní EG.D, a.s.), rozhodnutím ze dne 8. 5. 2018, č. j. MUTI 11507/2017, prodloužil stavební úřad platnost územního rozhodnutí o umístění stavby o další 2 roky ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Žalobce proti prodloužení podal odvolání, jehož součástí byl též podnět k prohlášení nicotnosti územního rozhodnutí ze dne 23. 10. 2013. Vzhledem k tomu se žalovaný nejprve zabýval tímto podnětem ze dne 25. 9. 2018, č. j. JMK 136586/2018, sdělil žalobci důvody, proč neshledal územní rozhodnutí nicotným, tedy proč nezahájil řízení o prohlášení jeho nicotnosti. Poté napadeným rozhodnutím odvolání zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu o prodloužení platnosti územního rozhodnutí potvrdil, právní moci tak nabylo dne 11. 10. 2018.
3. Stavba rozšíření distribuční soustavy elektrické energie má úzkou návaznost a souvislost se stavbou „Výstavbou nových komunikací a inženýrských sítí v obci Žďárec – lokalita zastavění A“, kterou stavební úřad povolil rozhodnutím o umístění stavby ze dne 27. 12. 2017, č. j. MUTI 33308/2017 a žalovaný územní rozhodnutí potvrdil dne 2. 5. 2018, rozhodnutím č. j. JMK 63605/2018. Žalobce napadl toto rozhodnutí žalobou, která byla zdejším soudem zamítnuta (viz rozsudek ze dne 25. 6. 2020, č. j. 30 A 117/2018-109).

II. Obsah žaloby

4. Žalobce v podané žalobě namítl nepřezkoumatelnost, nevykonatelnost a nezákonnost napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, která podle něj spočívá v nicotnosti původního územního rozhodnutí dne 23. 10. 2013, č. j. MUTI 23338/2013, na něž napadená rozhodnutí navazují.
5. Žalobce namítal, že na jeho podnět k prohlášení nicotnosti obsažený v odvolání ze dne 18. 6. 2018 žalovaný nereagoval ve lhůtě 30 dnů dle § 77 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „s. ř.“), ale až sdělením ze dne 25. 9. 2018, doručeným dne 11. 10. 2018. Dle žalobce je proto zřejmé, že nesdělil-li mu žalovaný důvody pro nezahájení řízení ve stanovené lhůtě, byl povinen řízení o prohlášení nicotnosti zahájit. Vzhledem k tomu, aniž by byla odstraněna překážka namítané nicotnosti, nemohl se žalovaný v rámci odvolacího řízení zabývat rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 8. 5. 2018 v této věci, jinými slovy nemohl prodloužit platnost rozhodnutí ze dne 23. 10. 2013.

6. Žalobce poukazoval, že rozhodnutí ze dne 23. 10. 2013 trpí vadami, jež je činí vnitřně rozporným, právně i fakticky neuskutečnitelným, neboť stavba není ve výroku jednoznačně polohově umístěna, a proto nelze zamýšlenou stavbu provést. Poukazoval, že výrok neobsahuje povinné údaje stanovené § 9 vyhlášky, zejména dle odst. 1 písm. c) umístění stavby na pozemku (neobsahuje minimální vzdálenost od hranic pozemku a sousedních staveb). Umístění odkazem na grafickou přílohu je neakceptovatelné pro rozpor s vyhláškou, zejména když grafická příloha není součástí rozhodnutí. Na podporu svého tvrzení odkazoval na rozhodnutí žalovaného ve věci „*Výstavby nových komunikací a inženýrských sítí*“ ze dne 30. 11. 2015, č. j. JMK 151531/2015, kterým zrušil rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 13. 7. 2015, č. j. MUTI 18137/2015, předcházející konečnému rozhodnutí o umístění této stavby, právě z uvedeného důvodu. Uzavřel, že výrok nenaplnuje zákonem stanovené specifické požadavky pro daný typ územního rozhodnutí, kvůli tomu nelze dovodit umístění stavby, což činí rozhodnutí nevykonatelným.
7. Vzhledem k neuskutečnitelnosti a nicotnosti původního rozhodnutí o umístění stavby, žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí i rozhodnutí stavebního úřadu zrušil pro nezákonnost.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě připustil, že lhůta 30 dnů sice nebyla dodržena, je však toho názoru, že to nezakládá nutnost zahájení řízení o prohlášení nicotnosti, důvody pro jeho zahájení totiž neshledal, o čemž žalobce informoval. V průběhu celého řízení byla žalobci dána možnost uplatňovat jeho práva. Postup v odvolacím řízení byl v souladu s § 89 odst. 2 s. ř., s námitkami uplatněnými žalobcem se vypořádal již stavební úřad, ale také on sám, k tomu odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný dále odkázal na vyřízení podnětu k prohlášení nicotnosti, kde se tímto podnětem blíže zabýval. Závěrem navrhoval podanou žalobu zamítnout jako nedůvodnou.

IV. Jednání před soudem

9. Ve věci proběhlo dne 11. 3. 2021 na žádost žalobce ústní jednání před soudem. Žalovaný se z nařízeného jednání omluvil a odkázal na své písemné vyjádření k žalobě. Žalobce před zahájením jednání vznesl námitku podjatosti vůči předsedovi senátu. Namítaná podjatost měla spočívat v jeho postupu (rozhodovací činnosti) v řízení ve věci týchž účastníků, vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 30 A 117/2018. Soud námitku podjatosti předsedy senátu neshledal důvodnou. V souladu se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2017, č. j. 9 As 146/2016 – 366 proto postupoval podle ust. § 15b odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb. občanského soudního řádu, ve spojení s ust. § 64 s.ř.s. a věc projednal a rozhodl namísto, aby ji předkládal nadřízenému soudu k rozhodnutí o námitce podjatosti. Ve smyslu ust. § 8 odst. 1 věta třetí zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v jeho postupu v řízení o projednávané věci, nebo v jeho rozhodování v jiných věcech. Navíc se jedná o námitku opožděnou (ust. § 8 odst. 5 věta druhá s.ř.s.), neboť žalobce se o namítaném postupu předsedy senátu v předchozí věci dozvěděl v rámci nařízeného jednání dne 25. 6. 2020, kdy byla věc projednána a rozhodnuta.
10. Žalobce v průběhu jednání setrval na uplatněných žalobních námitkách a nově namítal, že se žalovaný v rámci žalobou napadeného rozhodnutí řádně nevypořádal s existencí

zásadních změn podmínek území. Nad rámec připojené správní spisové dokumentace žalobce navrhoval, aby soud provedl k důkazu veškeré správní spisy týkající se jiných správních řízení, které s věcí místně a věcně souvisí. Soud zamítl uvedený návrh žalobce pro nadbytečnost navrhovaných důkazů.

V. Posouzení věci krajským soudem

11. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou.
12. Podle ust. § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
13. Žalobce v podané žalobě především uplatnil námitku nicotnosti územního rozhodnutí ze dne 23. 10. 2013, na které napadené rozhodnutí navazuje.
14. Nicotnost správního rozhodnutí legislativně vymezuje správní řád ve svém § 77, přičemž se jedná o závažnou kvalitativní vadu rozhodnutí, ke které správní soudy přihlížejí z úřední činnosti (§ 76 odst. 2 s. ř. s.). Dle § 77 odst. 1 s. ř. nicotné je rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotné je dále rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu.
15. Dle § 77 odst. 2 s. ř. nicotnost zjišťuje a rozhodnutím prohlašuje správní orgán nadřízený správnímu orgánu, který nicotné rozhodnutí vydal, a to kdykoliv; jestliže správní orgán dojde k závěru, že jiný správní orgán učinil úkon, který je nicotným rozhodnutím, dá podnět správnímu orgánu příslušnému k prohlášení nicotnosti.
16. Dle § 77 odst. 3 s. ř. účastníci řízení, v němž bylo rozhodnutí vydáno, a dále ti, kteří jsou uvedeni v písemném vyhotovení tohoto rozhodnutí, jakož i právní nástupci těchto osob, pokud by byli rozhodnutím vázáni, mohou dát podnět k prohlášení nicotnosti; jestliže správní orgán neshledá důvody k zahájení řízení o prohlášení nicotnosti, sdělí tuto skutečnost s uvedením důvodů do 30 dnů podatelci.
17. Z právní úpravy obsažené ve správním řádu je zřejmé, že správní orgán zjišťuje a prohlašuje naplnění podmínek nicotnosti z úřední povinnosti. Podnět účastníka k prohlášení nicotnosti představuje toliko upozornění pro správní orgán, aby přezkoumal, zda v podnětu označené rozhodnutí netrpí některou z vad zakotvených v § 77 odst. 1 s. ř. Podnět k prohlášení nicotnosti tedy nelze považovat za návrh na zahájení speciálního správního řízení, ani za opravný prostředek, ať již řádný či mimořádný. Návrh na zahájení řízení a opravné prostředky jsou totiž procesními instituty, které jsou v rukou účastníků řízení. Podnět k prohlášení nicotnosti lze přirovnat k podnětu k provedení přezkumného řízení dle § 94 odst. 1 s. ř., který je považován za nápravný prostředek dozorčího práva, nikoli za opravný prostředek. Zatímco podání opravných prostředků je ponecháno vlastní aktivitě účastníků, přičemž správní orgán nemůže tuto aktivitu nahradit, v případě podnětu k prohlášení nicotnosti tomu tak není, neboť správní orgán prohlašuje nicotnost i bez takového podání. Z toho ovšem plyne, že účastník (žalobce)

nemá právní nárok na postup podle § 77 odst. 2 s. ř., tedy nemá právní nárok na to, aby správní orgán nicotnost rozhodnutí prohlásil. Neprohlásí-li správní orgán k podnětu účastníka nicotnost rozhodnutí, nijak tím nezasáhne do jeho subjektivního práva, neboť subjektivní právo na výkon dozorčího oprávnění neexistuje. K tomu srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2018, č. j. 8 Af 98/2018-52 nebo ze dne 18. 6. 2020, č. j. 9 Afs 124/2020-30.

18. Podnět k prohlášení nicotnosti tedy není žádostí ve smyslu § 44 s. ř. a jeho podáním není zahájeno řízení o prohlášení nicotnosti. Správní orgán pouze na jeho základě před případným řízením zvažuje, zda řízení zahájí. V dané věci předložil stavební úřad žalovanému podnět dne 23. 7. 2018, žalovaný se podnětem zabýval a dospěl k závěru, že nejsou dány důvody pro zahájení takového řízení, přitom tyto důvody žalobci sdělil a osvětlil v podání ze dne 25. 9. 2018 nazvaném „sdělení podateli“. Soud dává žalobci za pravdu, že lhůtu 30 dnů přitom skutečně nedodržel. Ve světle výše uvedeného však z toho nelze automaticky vyvozovat, že nesdělil-li důvody nezahájení žalobci ve lhůtě, je povinen řízení zahájit, neboť jak již bylo výše uvedeno, jedná se o dozorčí opravný prostředek, na jehož zahájení není právní nárok. Lze tedy uzavřít, že překročení lhůty 30 dní sice představuje pochybení, ale v žádném případě nezpůsobuje účinky zahájení řízení o prohlášení nicotnosti, jak se domnívá žalobce. Tuto lhůtu tak lze považovat spíše za lhůtu pořádkovou. Podstatné je, že žalovaný důvody neshledání nicotnosti (tedy i důvody nezahájení řízení) žalobci řádně sdělil (viz výše). Soud proto nesouhlasí s tvrzením žalobce, že žalovaný rozhodl o odvolání, aniž by řešil namítanou nicotnost. Ostatně z napadeného rozhodnutí str. 9 dole vyplývá, že se možnou nicotností zabýval, když konstatoval, že při přezkoumání podnětu k vydání rozhodnutí o prohlášení nicotnosti nepřistoupil, neboť jej neshledal zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným a odkázal přitom na své sdělení ze dne 25. 9. 2018.
19. Jak již bylo řečeno, nicotnost vymezuje § 77 odst. 1 s. ř., definice tohoto pojmu ovšem zdaleka není vyčerpávající. Bližší výklad tohoto ustanovení podává zejména judikatura, popř. odborná literatura. Za nicotné rozhodnutí správního orgánu lze považovat akt, který vykazuje tak závažné vady, že vůbec není schopen vyvolat žádné právní účinky. Nicotný je tedy správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí ani považovat nelze. Právní teorie i judikatura správních soudů řadí mezi nejzávažnější vady způsobující nicotnost rozhodnutí správního orgánu absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislušnost rozhodujícího správního orgánu (nikoliv však pouhý nedostatek funkční příslušnosti), zásadní nedostatky projevu vůle (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje (co není osobou v právním smyslu), nebo nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí (např. uložení povinnosti podle již zrušeného předpisu). K tomu srovnej rozsudky rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6 As 76/2001-96, publ. pod č. 793/2006 Sb. NSS, a ze dne 13. 5. 2008, č. j. 8 Afs 78/2006-74, publ. pod č. 1629/2008 Sb. NSS, dále též navazující usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 7 As 100/2010-65, publ. pod č. 2837/2013 Sb. NSS.
20. Za nicotná jsou v první řadě považována rozhodnutí, k jejichž vydání nemá správní orgán pravomoc nebo není absolutně věcně příslušný (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 A 44/2001-71, publ. pod č. 502/2005 Sb. NSS). Z kazuistické

judikatury pak lze dovodit, že rozhodnutí je nicotné z důvodu absence podpisu úřední osoby, která měla rozhodnutí vydat, pouze tehdy, jestliže absence podpisu odráží skutečnost, že rozhodnutí bylo vydáno zcela bez jejího vědomí, tedy ve svém důsledku se vůbec nejedná o projev vůle správního orgánu (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 5/2004-48). Dále jde o rozhodnutí vydaná proti neexistujícímu subjektu, a sice případ, kdy rozhodnutí ukládá povinnost osobě, která zemřela (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Afs 78/2006-74), nebo non-subjektu (rozsudek Vrchního soudu v Praze 6 A 14/1993-26), dále je-li rozhodováno o návrhu osoby, která takový návrh nikdy nepodala - správní orgán rozhodl o nepodaném odvolání (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 A 18/2001-18).

21. Z výše uvedeného vyplývá, že institut nicotnosti dopadá na případy pochybení zásadní intenzity. Jde o kvalifikovanou formou nezákonnosti vyhraněnou pro případy, kdy vydané rozhodnutí pro absenci věcné příslušnosti či pro zcela zásadní vady nelze za rozhodnutí správního orgánu vůbec považovat. Jedním z případů nicotnosti, jehož se žalobce dovolává v nyní posuzovaném případě, jsou vady obsahu aktu, tj. vady, které činí rozhodnutí správního orgánu právně či fakticky neuskutečnitelným. Ne každá „právní nekorektnost“ zakládá nicotnost rozhodnutí. Tu představuje jen porušení určitých norem zvláště důležitých.
22. V rozhodnutí o umístění stavby ze dne 23. 10. 2013 však takové vady spatřit nelze, a proto krajský soud dospěl shodně jako žalovaný k názoru, že výrok I., jakož i celé rozhodnutí, vadou nicotnosti netrpí. Nelze přisvědčit žalobci, že by šlo o výrok vnitřně rozporný, právně i fakticky neuskutečnitelný, který by způsoboval neuskutečnitelnost celého územního rozhodnutí. Z rozhodnutí totiž jasně vyplývá umístění stavby, rovněž i o jakou stavbu se jedná, dále též na základě jakých ustanovení a na čí žádost bylo rozhodnutí vydáno (žádost osoby zúčastněné na řízení č. 1). Splněny jsou též náležitosti a struktura rozhodnutí vyžadované správním řádem. Kromě obecných náležitostí rozhodnutí splňuje požadavky jak § 92 stavebního zákona, tak i další stanovené v § 9 vyhlášky č. 503/2006 Sb. Z rozhodnutí je patrný druh a účel umísťované stavby (rozšíření distribuční soustavy elektrické energie nízkého napětí pro budoucí lokalitu rodinných domů, za účelem zabezpečení dodávky el. energie odběratelům do 18 nových přípojných míst), na jakých pozemcích bude stavba umístěna (konkrétní výčet všech jednotlivých pozemků s uvedením parcelního čísla a katastrálního území s odkazem na projektovou dokumentaci), umístění stavby na pozemku (podrobný popis, z jakých rozpojovacích skříní a podpěrných bodů povede nové kabelové vedení – začátek a ukončení, umístění smyčkových skříní a hlavních domovních vedení, které budou ve vlastnictví odběratelů), určení prostorového řešení stavby (typ a rozměry kabelu, délka trasy, základní údaje o kapacitě – provozní napětí) a vymezení území dotčeného vlivy stavby. Rozhodnutí obsahuje dále stanovení podmínek pro umístění a realizaci stavby při zapracování všech podmínek a požadavků vyplývajících ze závazných stanovisek dotčených orgánů, jakož i ukládá povinnosti související s možností a způsobem napojení technické infrastruktury. Pochybení stavebního úřadu tedy spočívá toliko v absenci bližšího uvedení vzdálenosti stavby od hranic pozemku a sousedních staveb v rozhodnutí. Z popisu stavby (podrobný popis trasy kabelového vedení) a z projektové dokumentace je ovšem umístění vedení zřejmé, o jeho napojení a trase není pochyb. Soud se proto neztotožnil s argumentací žalobce, že ve výroku územního rozhodnutí není stavba jednoznačně umístěna.

23. Dle ustálené judikatury platí, že „*chybějící zákonné náležitosti správního aktu mohou vyvolávat jeho nicotnost pouze tehdy, jestliže je tento nedostatek natolik intenzivní a zřejmý, že po účastnících dotčeného právního vztahu nelze spravedlivě žádat, aby tento správní akt respektovali*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2003, sp. zn. 2 Afs 12/2003). Skutečnost, že výrok rozhodnutí neobsahuje všechny údaje vyžadované § 9 vyhlášky, nezpůsobuje právní a faktickou neuskutečnitelnost stavby, jelikož rozhodnutí stavbu nejen popisuje a umísťuje, viz předchozí bod odůvodnění, ale odkazuje nad rámec i na projektovou dokumentaci, v níž je stavba přesně zakreslena. Rovněž v projektové dokumentaci souvisejícího řízení o umístění stavby „*Výstavby nových komunikací a inženýrských sítí v obci Žďárec*“ je stavba (vedení NN) zakreslena včetně všech dalších v nové lokalitě navrhovaných podzemních sítí (např. plynovod, vodovod, kanalizace), jakož i těch stávajících. Polohové umístění stavby je tak zcela jasné. Soud proto nesdílí názor žalobce, že není možné stavbu provést. O vnitřní rozpornost, nevykonatelnost a neuskutečnitelnost, ani o nicotnost se zcela jasně nejedná. Závěr o tak závažné otázce, jako je vyslovení nicotnosti rozhodnutí, které je spojeno s podstatnými právními následky, nelze odůvodnit pouze tím, že v rozhodnutí chybělo uvedení minimální vzdálenosti od hranic pozemku a sousedních staveb ve smyslu § 9 odst. 1 písm. c) vyhlášky. Soud připouští, že se stavební úřad dopustil namítaného pochybení, jedná se však o obsahovou nedostatečnost, která se jeví spíše jako formální vada řízení, která by mohla mít vliv případně pouze na zákonnost původního rozhodnutí žalovaného. Tu však soud není v tomto řízení oprávněn zkoumat, jelikož je napadána zákonnost rozhodnutí o prodloužení platnosti územního rozhodnutí. Nezákonnost původního rozhodnutí o umístění stavby a toto pochybení mohl žalobce namítat ve věci vedené pod sp. zn. 30 A 37/2014, nyní se již nezákonnosti územního rozhodnutí ze dne 23. 10. 2013 dovolávat nemůže.
24. Soud nad rámec uvádí, že je otázkou, zda by vůbec v namítaném pochybení byla spatřována nezákonnost rozhodnutí o umístění stavby, když by šlo o jediné pochybení. Žalobce se totiž mylí v tom, že by rozhodnutí v územním řízení ve věci „*Výstavby nových komunikací a inženýrských sítí v obci Žďárec*“, o které žalobce opíral svou argumentaci, bylo žalovaným zrušeno jen z důvodu absence povinných údajů dle § 9 vyhlášky. Ze správního spisu jakož i z dřívější činnosti (řízení pod sp. zn. 30 A 117/2018) je zdejšímu senátu známo, že důvodem pro zrušení rozhodnutí tehdy nebylo jen toto pochybení, ale byla to především neúplnost stavební dokumentace a vady při doručování písemností dotčeným orgánům, dále nedostatečné odůvodnění územního rozhodnutí (nutnost zabývat se oprávněním projektanta ke zpracování stavební dokumentace a otázkou existence připojení k rodinnému domu žalobce a námitkou podjatosti úřední osoby). Je proto otázkou, zda by samotná absence údajů dle § 9 vyhlášky byla natolik závažnou vadou, aby způsobila nezákonnost rozhodnutí.
25. Krajský soud dospěl dále k závěru, že územní rozhodnutí ze dne 23. 10. 2013 neobsahuje ani žádné jiné vady, které by jej zatížily nicotností. Rozhodnutí netrpí žádnými vadami, které by jej činily zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, ani jinými vadami, pro něž jej nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu. Co se týče věcné příslušnosti správního orgánu, soud uvádí, že oprávněným k vydání předmětného územního rozhodnutí byl obecný stavební úřad podle § 13 odst. 1 písm. c) a § 84 odst. 1 stavebního zákona, neboť v dané věci šlo o vydání územního rozhodnutí. Působnost na tomto úseku vykonávají podle § 15 odst. 1 stavebního zákona obecné

stavební úřady navíc i v případě všech speciálních staveb. Stavební úřad v této věci byl věcně příslušným, a proto nejde o nicotné rozhodnutí.

26. Žalobce je obecně ve smyslu již zmíněného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu publ. pod č. 2837/2013 Sb. NSS, oprávněn namítat nicotnost předcházejícího rozhodnutí i v navazujících řízeních, ve kterých má tvrzený neexistující správní akt sloužit jako podklad pro další úkon správního orgánu. Právě toho žalobce využil i v nyní projednávané věci, přičemž z důvodu nicotnosti předcházejícího rozhodnutí považoval prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 8. 5. 2018 a napadené rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelná a nezákonná. Vzhledem k tomu, že soud nicotnost původního územního rozhodnutí z r. 2013 neshledal, nemá napadené rozhodnutí ani prvostupňové rozhodnutí jemu předcházející z tohoto důvodu za nepřezkoumatelná a nezákonná. Žalobní námitce tedy nepřisvědčil.
27. Námitkou, že se žalobou napadené rozhodnutí nedostatečně zabývalo otázkou změny podmínek v území se krajský soud nemohl zabývat, neboť tato námitka byla nově nad rámec původně uplatněných žalobních bodů vznesena žalobcem až v rámci nařízeného jednání. Jedná se tak o námitku opožděnou (§ 71 odst. 2 s.ř.s.). Žalobce navíc ani tuto námitku podrobněji nerozvedl. Zcela nad rámec nutné úvahy soud podotýká, že touto otázkou se správní orgány obou stupňů zabývaly (prvostupňový správní orgán na str. 8 s odkazem na str. 4 – 6 svého rozhodnutí a žalovaný zejména na str. 7 žalobou napadeného rozhodnutí). Soud, jak je shora uvedeno, zamítl návrh žalobce na provedení důkazu správními spisy „všech věcně souvisejících řízení“, neboť tento důkazní návrh byl vznesen v rámci nově uplatněné (opožděné) námitky, přičemž k ostatnímu posouzení včas uplatněných žalobních námitek takovéto podklady soud nepotřeboval. Pro úplnost soud dodává, že z rozhodnutí obou stupňů je seznatelné, jaký skutkový stav vzaly správní orgány za rozhodný, jak uvažily o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem rozhodné skutečnosti posoudily. Vyjádřily se také k zákonným náležitostem rozhodnutí o prodloužení platnosti původního rozhodnutí a posoudily zachování práva žadatele provést stavbu. Výrok rozhodnutí o prodloužení platnosti územního rozhodnutí je přehledný a srozumitelný. Rozhodnutí stavebního úřadu i žalobou napadené rozhodnutí obsahují všechny náležitosti vyžadované správním řádem i stavebním zákonem.

VI. Závěr a náklady řízení

28. Soud na základě všech výše uvedených skutečností a úvah neshledal žalobu důvodnou, proto ji postupem podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
29. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.
30. Výrok o náhradě nákladů řízení osob zúčastněných na řízení vychází z ust. § 60 odst. 5 s. ř. s. V dané věci soud osobám zúčastněným na řízení neuložil žádnou povinnost.

Neshledal rovněž důvody hodné zvláštního zřetele pro přiznání práva na náhradu jejich dalších nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 11. 3. 2021

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu